

Revista de Granollers

Lectura del frustrat primer número

En divuit dies haguérem de crear el primer número. A corre-cuita haguérem d'elaborar els textos, anar a la impremta, confeccionar el format, buscar els anuncis... Sí, tot això ho varen fer. Tinc a les meves mans molts dels originals i amb ganes de poder aferir-vos-en una imatge, faré una lectura breu i esquemàtica del seu contingut.

A la primera pàgina hi havia d'anar una fotografia d'en Franco, acompanyat de l'Editorial que explicava «los muchos proyectos, propósitos e ilusiones», hi citaven una frase de Pius XII i parlaven amb emoció que sortien en el temps d'advent. Comentaven que si el títol «*Revista de Granollers*» pot semblar ambiciós «No ha sido escogido sin meditación suficiente para saber que no ostentamos la representación de la ciudad, y tampoco lo ha sido sin una previa voluntad de dedicación a crear en Granollers un clima de preocupación e interés por los múltiples problemas ciudadanos, y en especial por los de tipo cultural».

Sí, la revista estava tota escrita en castellà. Aquelles persones sabien el moment delicat que els tocava viure. Els maldecaps que havien tingut per fer el primer Acte Social amb el programa visat i censurat en català, i que l'acte es pogués fer gràcies a la intervenció del batlle Francesc Camp i Trias. I també sabien que el Delegat comarcal del Ministeri d'Informació i Turisme, Sr. Ferran Carreras, que en legalitzar el programa de la conferència de l'Antoni de Moragas i Gallissà sobre la «Continuidad de la arquitectura de Gaudí» els havia obligat a fer la conferència en la «lengua del imperio», i es comentava que amb certa ironia els havia dit que la Delegació provincial els facilitaria conferenciant si no en trobaven per fer-ho en castellà. I també sabien que el 21 de novembre havien rebut una trucada del bat-

lle, En Carles Font i Llopart, dient que de Govern Civil li havien telefonat recordant que la conferència s'havia de fer en castellà. Imagineu-vos la tensió d'aquell acte i els nervis de l'orador tot traduint els seus apunts.

A aquestes hores d'ara tot això ens sona com a molt dur, però això i moltes coses més passaven a Granollers només fa vint-i-cinc anys.

Tornem a la maqueta de la revista que tinc a les meves mans. He dit que l'editorial anava a primera plana i tinc els meus dubtes, perquè segurament a primera plana hi anava l'interviu al llavors batlle Carles Font i segurament l'editorial passava a tercera plana. Sigui com sigui aquests dos articles anaven repartits en les dues pàgines.

Parlem doncs de l'interviu. Amb aquests divuit dies havien realitzat un qüestionari de deu preguntes i que va ser contestat per escrit des del seu despatx, en el qual l'interpellaven, o millor dit el consultaven sobre afeccions (a la que contestava el teatre i l'esport en general), si feia col·leccions (no en feia, encara que s'havia sentit filatèlic en diverses ocasions), si portaria a terme la idea de transformar alguns solars o places abandonades en parcs o jardins (així ho creia, donat que l'Ajuntament, seguint el sentir de la ciutat hi està interessat i al seu entendre no hi havia obstacle important que ho impedeix), hi havia també la seva resposta a com seria rebuda aquella revista. (Espero que pel seu recte criteri, elevat objectiu i afany de superació ciutadana i patriòtica sigui rebuda per la nostra ciutat de la millor manera).

A la quarta plana hi havia un article sobre l'Exposició Antològica de l'Associació Cultural dels seus set anys d'existència, que havia glosat el conegut escriptor local Joan Vernet i Batet, el qual

passa llista dels 33 actes musicals, 27 literaris, 18 cinematogràfics, 8 de corals, 2 excursions i 2 de danses clàssiques. El total dels actes són cent i aquest era el motiu de joia que quedava plasmat en la mostra.

A la quinta plana hi havia un article de la Coral Montagud, que no tenim a les nostres mans, i que parlava de l'Orfeó-Orquestra (sic).

Després, en girar la plana, ens haguéssim trobat amb un text sobre «Les Arts Plàstiques». Article realment excel·lent realitzat per la pluma d'en Manel Pagès (llavors encara no hi havien bolígrafs): «Ni un sol ésser humà ignora, de fet, que ell pot crear bellesa en quant s'ho proposi». «Dependrà de la seva intensitat que les seves obres passin a la posteritat per causar admiració als homes, però no és això el més important, sinó la intensa emoció experimentada per l'artista en el moment de la seva realització».

A la plana següent hi havia un article del nostre geògraf Salvador Llobet i Reverter. No tenim aquest article, sabem no obstant que s'havia de publicar en el butlletí de l'Agrupació Excursionista.

Les planes centrals (la vuit i la nou) se n'havia encarregat en Francesc Pi i Ferrer, que parlava dels «Pessebres i Pessebrisme» que començant pel primer pessebre de Sant Francesc d'Assís ens introduïa a la tradició de l'escola catalana. Acompanyava el tema una selecció de poesies (algunes de les quals estaven en català).

De la desena plana se n'havia encarregat en Josep Verde i Aldea. Tampoc no tenim l'original. És una llàstima, sobretot després d'haver pogut llegir tants articles seus que ens plauen.

Les quatre pàgines següents (de l'11 a la 14) se'n va encarregar l'Antoni Jonch